

SPORDA CİNSİYET EŞİTLİĞİ*

GENDER EQUALITY IN SPORTS

Lale ORTA

İstanbul Okan Üniversitesi, Uygulamalı Bilimler Fakültesi,
Spor Yöneticiliği Bölümü, İstanbul / Türkiye

E-mail: lale.orta@okan.edu.tr

MAKALE BİLGİSİ	ÖZET
<p>Anahtar Kelimeler: Kadın, Spor, Eşitlik</p>	<p>Ülkemiz kadın nüfusunun yalnızca yüzde 7'si lisanslı sporcudur. Bunların içinden faal olarak spora devam eden kadın sporcuların oranı ise yalnızca yüzde 4'tür. Lisanslı kadın sporcu sayısının erkek sporcu sayısından fazla olduğu yalnızca altı spor branşı bulunmaktadır: Binicilik, Buz pateni, Jimnastik, Dans Sporları, Halk Oyunları ve Voleybol. Spor Federasyonlarında kadın sporcu sayıları artırılmalıdır. Türkiye Futbol Federasyonu'na (TFF) bağlı lisanslı erkek futbolcu sayısı 602.465'dir. Lisanslı kadın futbolcu sayısı ise yalnızca 6.364'dür. TFF'de her lisanslı 100 erkek futbolcunun karşısında lisanslı 1 kadın futbolcu bulunmaktadır. Türkiye'de lisanslı kadın sporcuların 5'te biri Judo, Karate, Boks, Kick boks, Taekwondo, Muay thai ve Wushu gibi savunma sporlarını tercih etmektedir. Ülkemizde kadın sporunun gelişiminin sağlanması için öncelikle spor kültürünün topluma yayılması gerekmektedir. Bunu başarabilmek için, sporu temel eğitimin vazgeçilmez bir parçası haline getirmek ve spor yapmanın her vatandaşının temel bir hakkı olduğunu vurgulamak gerekmektedir. En önemlisi de, erkekler için yapılan her türlü spor aktivitesi, organizasyonu ve yatırımı kadınlar için de gerçekleştirilmelidir."</p>
<p>DOI: 10.26809/joa.2018548620</p>	

ARTICLE INFO	ABSTRACT
<p>Keywords: Women, Sport, Equality</p>	<p>Only 7 percent of the female population in our country are licensed sportswomen. Among these, the rate of sportswomen active in sports is only 4 percent. There are only six sports branches in which the number of licensed sportswomen is more than the number of sportsmen: horse-riding, ice skating, gymnastics, dance sports, folk dances and volleyball. The number of sportswomen should be increased in sports federations. The number of licensed male football players registered to the Turkish Football Federation (TFF) is 602.465. On the other hand, the number of licensed female football players registered to the TFF is only 6.364. That is, there is 1 licensed female football player in return for 100 licensed male football players. One-fifth of licensed female sportswomen in Turkey prefers martial arts such as Judo, Karate, Boxing, Kick Boxing, Taekwondo, Muay Thai, and Wushu. In order to ensure the development of female sports in our country, firstly, sports culture needs to be spread to the society. To be able to achieve this, it is necessary to make sport an indispensable part of basic education and to emphasize that sport is a fundamental right of each citizen. Most importantly, all kinds of sports activities, organizations, and investments organized for men should also be realized for women.</p>
<p>DOI: 10.26809/joa.2018548620</p>	

*Bu çalışma, 19-21 Nisan 2018 tarihlerinde Çanakkale/TÜRKİYE'de gerçekleşen 2. Uluslararası Rating Academy Kongresi: Umut temalı kongrede sunulmuş aynı isimli bildirinin gözden geçirilmiş halidir.

1. GİRİŞ

Spor, uluslararası değerleri içeren kültürel bir olgu ve toplumsal bir eylemdir. Sporun özünü yarışma, rekabet ve performans oluşturur. İnsan; performans gösteren, eylemde bulunan bir varlıktır. Spor eylemi dinamik, diğer insanlarla iletişim kurmaya açık bir alandır ve insanın gelecekteki yaşamı için örgütsel bir değere sahiptir. Sporla insan bireysel ve toplumsal deneyim kazanır, toplumsal öğrenme ve birlikteliğin yanı sıra insanın seçme özgürlüğüne, bağımsızlığını kazanmasına katkıda bulunur. Spor; insanın kendini kontrol etmesini, iç ve dış disiplin edinmesini ve bu disiplini sürdürmesini sağlar. Bilişsel, duyuşsal ve devinişsel duyarlılıklarını artırır. Böylelikle bedensel duyumsama ile sağlığını kontrol altında tutabilir. Spor, sağlıklı nesillerin yetişmesinde sayısız katkılar sağlar.

Çağdaş yaşamın gereği olarak bilimde, sanatta, eğitimde, sağlıkta ve sporda yani yaşamı kucaklayan her alanda, toplumu daha bilgili, daha medeni, daha sağlıklı bir şekilde ileriye götürecektir. Kadınların bir ülkenin kadınları ve erkekleridir. Kadınına gerekli ve yeterli önemi vermeyen hiçbir ülke ne yazık ki uygar dünyada ve gelişmiş ülkeler arasında yerini alamamıştır. Bu durum; o ülkenin meclisine, eğitimine, bilimine, sanatına, iş yaşamına ve sporuna yansımaktadır (Orta, 2011).

2. TÜRKİYE’DE KADIN HAKLARI

Kadın haklarının yasal çerçevesini ilk oluşturan ülkelerden olan Türkiye, kadınlara yasal zemine vermiş olduğu haklara, fiili durumda işlerlik kazandıramamıştır. Bunun temel nedeni de kadının iktisadi ve sosyal yaşama katılmasına yönelik toplumsal bakış açısının olumsuz izlerinin devam etmesi olarak açıklanmaktadır (Çolak ve Kılıç, 2001).

Türkiye’de kadınların etkin olarak toplumda yer alması Cumhuriyet dönemi ile başlamıştır. Bu nedenle, kadınların konumu Cumhuriyet öncesi ve sonrası olarak iki ayrı dönemde değerlendirilmelidir. Cumhuriyetin ilan edilmesinden sonra pek çok alanda olduğu gibi, kadın hakları konularında da köklü değişiklikler yapılmıştır (Mardin, 2000).

Türkiye’de kadınların aktif yaşama katılımları 20.yy ortalarında olmuştur. Yetmişli yıllardan itibaren, kent kültürünün ve yaşam koşullarının gelişmesi, iş hayatında çalışmak isteyen kadınların sayısının artmasında etkili olmuştur (Ecevit, 1995).

Türkiye’de kadın hakları ile ilgili önemli gelişmeleri kronolojik olarak sıralarsak:

1923: Cumhuriyet ilan edildi. Cumhuriyetin ilanı ile birlikte kadınların kamusal alana girmesini sağlayan yasal ve yapısal reformlar hızlandı.

1924: Öğrenim Birliği Kanunu (Tevhid-i Tedrisat) çıkarıldı. Böylece eğitim laikleştirilerek tüm eğitim kurumları olan Milli Eğitim Bakanlığı’na bağlandı. Kız ve erkekler eşit haklarla eğitim görmeye başladı.

1926: Türk Medeni Kanunu’nu kabul edildi. Kanun ile erkeğin çok eşliliği ve tek taraflı boşanmasına ilişkin düzenlemeler kaldırıldı, kadınlara boşanma hakkı, velayet hakkı ve malları üzerinde tasarruf hakkı tanındı.

1930: Belediye yasası çıkarıldı. Yasa ile kadınlara belediye seçimlerinde seçme ve seçilme hakkı tanındı.

1933: Köy Kanunu’nda değişiklik yapılarak kadınlara köylerde muhtar olma ve ihtiyar meclisine seçilme hakları verildi.

1934: Anayasa değişikliği ile kadınlara seçme ve seçilme hakkı tanındı.

1935: Türkiye Büyük Millet Meclisi 5. Dönem seçimleri sonucunda 17 kadın milletvekili ilk kez meclise girdi, ara seçimlerde bu sayı 18’e ulaştı.

1949: Yaşlılık sigortasının kadın ve erkekler için eşit esaslara göre düzenlenmesi 5417 sayılı yasa ile sağlandı.

1950: İlk kadın belediye başkanı seçildi.

1966: Eşit değerde iş için kadın ve erkek işçiler arasında ücret eşitliğini sağlayan sözleşmesi onaylandı.

1985: Türkiye, Birleşmiş Milletler Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesini (CEDAW) imzaladı ve sözleşme 1986 yılında yürürlüğe girdi.

1985: 5. Beş Yıllık Kalkınma Planı'nda kadın konusu ilk kez bir sektör olarak yer aldı ve bu konuda politikalar belirlendi.

1990: Kadının çalışmasını kocanın iznine bağlayan Medeni Kanun'un 159. maddesi Anayasa Mahkemesi'nce iptal edildi.

1991: 48. Hükümet döneminde ilk kadın vali atandı.

1993: Türkiye'nin ilk kadın başbakanı hükümeti kurdu.

1999: Türkiye, Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığı Önleme Sözleşmesi'ni onayladı.

2002: Kadın-erkek eşitliği bakış açısı ile hazırlanmış olan ve eşlere eşit hak ve yükümlülükler getiren Yeni Türk Medeni Kanunu yürürlüğe girdi.

2003: Kadın-erkek eşitliği bakış açısı ile Türk Vatandaşlığı Kanununda değişiklik yapılarak yürürlüğe girdi.

2004: Kanun önünde eşitlik, temel hak ve özgürlüklere ilişkin Uluslararası Antlaşmaların yasalardan üstün olacağına ilişkin Anayasanın maddeleri değiştirilerek yürürlüğe girdi.

2004: Cinsiyet eşitliği ve kadına karşı şiddet konusunda çağdaş düzenlemeler içeren Yeni Türk Ceza Kanunu kabul edildi (Forumdas, 2011).

3. TÜRKİYE'DE TOPLUMSAL CİNSİYET EŞİTLİĞİ

Gelişmiş ülkelerde cinsiyet ayrımcılığını içeren uygulamaların azalmasına karşın, gelişmekte olan ülkelerde halen yüksek olduğu görülmektedir (Tunçsiper ve Sürekçi, 2004). Toplumsal cinsiyet kavramı, "Toplumsal Cinsiyet Eşitliği" olarak ülkelerin kalkınma ve demokratikleşme hedeflerinin arasında yer almaktadır. Dünyanın birçok ülkesinde, kadınlar toplumsal yaşamlarında değişen oranlarda cinsiyet temelli ayrımcılığa maruz kalmaktadır. Bu durum kalkınma ve demokratikleşme süreçlerini olumsuz yönde etkilemektedir. Ülkeler bu durumu aşmak için, projeler, politikalar ve yöntemler geliştirmektedirler (Şahin, 2003).

Ülkenin ekonomik, sosyal ve kültürel faktörlerinin etkileşimleri cinsiyet ayrımcılığına sebep olmaktadır. Toplumsal cinsiyet kavramı, cinsel kimliğin toplumsal değerlere göre belirlenmesi şeklinde tanımlanır ve eşitsizliğin de doğallaştığını vurgular (Demirbilek, 2007). Toplumlar ev işleri ve çocuk bakımı kadınların temel sorumlulukları kabul edilirken, evin ekmeğinin kazanılması erkeklerin temel sorumluluğu olduğu düşünülmektedir. Bu sosyal normlar ve algılarla ilgili gerçekler birçok kadın, erkek ve ailenin günlük yaşantısı ile uyumlu değildir (Anker, 1997).

Türkiye'de kadınlar toplumsal yaşamlarında cinsiyet ayrımcılığına maruz kalmaktadırlar. Türkiye İstatistik Kurumu'nun 2016 yılında yaptığı, Aile Yapısı Araştırmasına göre, hanedeki 0-5 yaş aralığındaki çocukların gündüz bakımının kim tarafından yapıldığı incelendiğinde; hanelerin %86'sında bakım işini annelerin üstlendiği görüldü. Bu veriler,

Türkiye'nin geleneksel yapıyı kabul ettiğini ve erkek egemen toplum yapısına sahip olduğunu göstermektedir (TÜİK.a, 2016) .

Türkiye'de kadınların cinsiyete dayalı ayrımcılığına neden maruz kaldığını anlamak için eğitimin rolünün belirlenmesi gerekir. Bireyin eğitim yoluyla kazandığı tüm bilgi ve beceriler ülke kalkınmasında önemli bir yer tutar. Bu nedenle okul eğitimi her birey için hak, devlet için önemli bir kamu görevidir. Kadınlarını eğitimden uzak bırakan ülkelerin gerçek anlamda gelişemeyecekleri ve çağdaş uygarlığı yakalayamayacakları vurgulanmaktadır (Saylan, 2006). Türkiye'nin gelişmişlik düzeyi düşük olan doğu bölgelerinde, kız çocuklarının veya kadınların okula gitme kararı toplumun cinsiyete dayalı değerlerine göre biçimlenmektedir. Kadınların eğitimde fırsat eşitsizliği ile karşılaşması, yaşamlarının her alanında cinsiyete dayalı ayrımcılığa maruz kaldıklarının göstergesidir.

Kadınlar ile erkekler arasındaki farklılıklar toplumda sosyal-kültürel dayatmalarla ortaya çıkmaktadır. Bu tür, sosyal-kültürel dayatmalar kadının yaşamdaki yerinin evi, öncelikli görevinin de kocası ve çocuklarının bakımı olduğunu göstermektedir. Toplumsal cinsiyet ayrımcılığı olarak ifade edilen bu kavram, kadının konumunu toplum içinde ikinci plana atarak, sosyal dışlanmasına, sömürülmesine ve ezilmesine neden olmakta ve genç nesilleri de bu şekilde yönlendirmektedir (Aslantepe, 2006).

Toplumsal cinsiyet, kadın ve erkek arasında tarihsel olarak kurgulanan iktidar ilişkilerini ifade etmektedir. Kadının spor deneyimini meşrulaştıran ideolojik süreç, kadın ve erkek arasındaki biyolojik farkın yarattığı erkek üstünlüğü düşüncesi ile başlamaktadır. Cinsiyetler arası biyolojik farklılık, kadının erkek karşısında ikincil olma fikrine dönüşmesine hizmet etmektedir. Kadının spordaki toplumsal gerçekliği yani ikincil konumu, sportif etkinliğin algılanma ve değerlendirilme biçimi ile yakından ilişkilidir. Sportif etkinlik; yüksek düzey performans, üstün fiziksel özellikler, yetenek, başarı, hırs ve rekorlarla tanımlandıkça biyolojik farklılıklar normalleştirilerek toplumsal ikincilleşmeye dönüşmektedir (Koca ve Bulgu, 2005).

Mesleki katmanlaşma, yatay ve dikey olarak iki boyutta ele alınmaktadır. Mesleklerin “kadın işleri” ve “erkek işleri” olarak ayrılması yatay tabakalaşma, aynı meslekteki kadın ve erkeklerin farklı iş pozisyonlarında yer alması dikey katmanlaşma olarak tanımlanmaktadır (Işığışık ve ark, 2002). Bu noktadan hareketle, sporda da “kadın sporu” ve “erkek sporu” olarak ayırım yapılması yatay tabakalaşmanın bir göstergesidir. Türkiye’de seçilmiş mesleklere göre “cinsiyete dayalı mesleki ayrımcılık” toplumun cinsiyete dayalı önyargı ve değerleri açısından önemlidir. Türkiye’de kız çocuklarının spora katılımının artırılması ve sporda toplumsal cinsiyet eşitliği yaratılması son zamanlarda fazlasıyla üzerinde durulan konular arasında yer almaktadır. Toplumsal cinsiyet duyarlılığını içerisinde barındıran çeşitli spor programları birçok ülkede başarılı sonuçlanmakta ve yapılan bilimsel araştırmalarda spora katılımın kızlar üzerindeki olumlu etkilerini ortaya çıkarmaktadır (Koca ve Arslan, 2010).

4. TÜRKİYE’DE KADIN SPORCU SAYILARI

Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) 31 Aralık 2017 tarihli verilerine göre, Türkiye’nin kadın nüfusu 40.275.390’dır (TÜİK.b, 2017). Gençlik ve Spor Bakanlığı, Spor Genel Müdürlüğü’nün 8 Mart 2018 tarihli verilerine göre, [Türkiye](#)’de lisanslı olarak spor yapan toplam kadın sporcu sayısı (Spor Genel Müdürlüğü (SGM) + Türkiye Futbol Federasyonu (TFF) + Milli Eğitim Bakanlığı (MEB)+ Spor Kartlı) 2.820.938’dir. Toplam “Faal kadın sporcu” sayısı (SGM + TFF + MEB + Spor Kartlı) ise 1.606.113’dür (<http://sgm.gsb.gov.tr/>).

Spor Genel Müdürlüğü’ne bağlı Spor Federasyonlarında lisanslı kadın sporcu sayısı 1.524.505’dir. Federasyonlardaki lisanslı faal kadın sporcu sayısı 309.680’dir.

Türkiye Futbol Federasyonunda lisanslı erkek futbolcu sayısı 602.465'dir Lisanslı kadın futbolcu sayısı ise 6.364'dür.

[Türkiye](#)'de; Judo, Karate, Boks, Kick Boks, Taekwondo, Muay Thai ve Wushu gibi savunma sporlarını tercih eden lisanslı kadın sporcuların sayıları Tablo. 1'de gösterilmiştir.

Tablo 1. Savunma Sporlarındaki Lisanslı Kadın Sporcu Sayıları

Spor Dalları	Lisanslı Kadın Sporcu Sayısı	Toplam Kadın Sporcu Sayısına Oranı
Taekwondo	136.070	% 8,9
Karate	65.386	% 4,2
Kick Boks	37.584	% 2,4
Judo	32.984	% 2,1
Boks	15.446	% 1
Wushu	24.525	% 1,6
Muay Thai	16.496	% 1
Toplam	328.491	% 21,5

Lisanslı kadın sporcuların en çok tercih ettiği spor dalları Tablo. 2'de gösterilmiştir.

Tablo 2. Türkiye'de Lisanslı Kadın Sporcuların En Çok Tercih Ettiği 15 Spor Branşı

Sıra No	Spor Federasyonları	Lisanslı Kadın Sporcu Sayısı	Toplam Kadın Sporcu Sayısına Oranı
1	Satranç	282.700	% 18,5
2	Voleybol	171.203	% 11,2
3	Taekwondo	136.070	% 8,9
4	Atletizm	81.510	% 5,3
5	Halk Oyunları	78.669	% 5,2
6	Yüzme	72.945	% 4,8
7	Karate	65.386	% 4,3
8	İzcilik	49.402	% 3,2
9	Basketbol	47.483	% 3,1
10	Cimnastik	43.987	% 2,9
11	Hentbol	42.943	% 2,8
12	Masa Tenisi	41.498	% 2,7
13	Badminton	38.663	% 2,5
14	Kick Boks	37.584	% 2,5
15	Judo	32.984	% 2,1
	Toplam	1.223.027	% 80

Lisanslı kadın sporcu sayısının en az olduğu Spor Federasyonları Tablo. 3'te gösterilmiştir.

Tablo 3. Lisanslı Kadın Sporcu Sayısının En Az Olduğu 15 Spor Federasyonu

Sıra No	Spor Federasyonları	Lisanslı Kadın Sporcu Sayısı
1	Kaykay	14
2	Hava Sporları	195
3	Kızak	314
4	Curling	319
5	Otomobil Sporları	603
6	Triatlon	1.483
7	Kürek	1.555
8	Motosiklet	1.582
9	Modern Pentatlon	1.673
10	Bilardo	1.943
11	Geleneksek Spor Dalları	2.042
12	Briç	2.114
13	Buz Hokeyi	2.173
14	Kano	2.314
15	Gelişmekte Olan Spor Dalları	2.410

Lisanslı Faal Kadın Sporcu sayılarının erkeklerden fazla olduğu spor dalları Tablo. 4'te gösterilmiştir.

Tablo 4. Lisanslı Kadın Sporcu Sayılarının Erkeklerden Daha Fazla Olduğu Spor Dalları

Spor Dalları	Lisanslı Faal Kadın Sporcu Sayısı	Lisanslı Faal Erkek Sporcu Sayısı
Binicilik	2930	2893
Buz Pateni	2746	1838
Cimnastik	43.987	26.194
Dans Sporları	7.959	5.311
Halk Oyunları	78.669	53.855
Voleybol	171.203	106.957

5. SONUÇ VE ÖNERİLER

Bilimde, sanatta, eğitimde, sağlıkta ve sporda yani yaşamı kucaklayan her alanda, toplumu daha bilgili, daha medeni, daha sağlıklı şekilde ileriye götürecektir olanlar bir ülkenin kadınları ve erkekleridir. Kadınına gerekli ve yeterli önemi vermeyen hiçbir ülke ne yazık ki uygar dünyada ve gelişmiş ülkeler arasında yerini alamamıştır.

Türkiye'de kadınlara tanınan haklar dünyaya örnek olmuş ve ülkemiz öncü durumuna geçmiştir. Kadınlarımızın etkin olarak toplumda yer alması Cumhuriyet dönemi ile birlikte başlamıştır. Ancak ne yazık ki, yıllar içerisinde kadınların toplumun her kesiminde erkeklerle

eşit düzeyde temsil edilmesi sağlanamamıştır. Mesleklerin “kadın işleri” ve “erkek işleri” olarak ayrılması, spora da yansımış ve bazı spor dalları erkek sporu olarak algılanmıştır. Kadın ve erkek sporu olarak yapılan ayrımcılıktan en çok etkilenen spor dallarının başında futbol gelmektedir. Türkiye Futbol Federasyonu’na bağlı lisanslı olarak futbol oynayan kadınların sayısını ülke nüfusuna oranladığımızda, kadın futbolcu sayısı yok denecek kadar azdır. Kadın futbolcuları, erkek futbolcularla karşılaştırdığımızda ise; her 100 lisanslı erkek futbolcuya karşılık, yalnızca bir lisanslı kadın futbolcu bulunmaktadır.

Türkiye’de lisanslı olarak spor yapan kadınların sayısını ülke nüfusuna oranladığımızda, kadın sporcu sayılarının yetersiz olduğunu, her yüz kadından yalnızca dördünün lisanslı faal sporcu olduğunu tespit ediyoruz.

[Türkiye](#)’de lisanslı kadın sporcuların 5’te biri Judo, Karate, Boks, Kick Boks, Taekwondo, Muay Thai ve Wushu gibi savunma sporlarını tercih etmişlerdir. Lisanslı kadın sporcuların tercihlerinde % 18,5 ile birinci sırada satranç yer almaktadır. Kadın sporcularımızın % 80’inin tercih ettiği spor dalları sırasıyla şöyledir: 1-Satranç, 2-Voleybol, 3-Taekkwondo, 4-Atletizm, 5-Halk Oyunları, 6-Yüzme, 7-Karate, 8-İzcilik, 9-Basketbol, 10-Jimnastik, 11-Hentbol, 12-Masa Tenisi, 13-Badminton, 14-Kick Boks, 15-Judo.

Lisanslı kadın sporcu sayısının en az olduğu Spor Federasyonları sırasıyla şöyledir: 1- Kaykay, 2-Hava Sporları, 3-Kızak, 4- Curling, 5-Otomobil Sporları, 6-Triatlon, 7-Kürek, 8-Motosiklet, 9-Modern Pentatlon, 10-Bilardo, 11-Geleneksel Spor Dalları, 12-Briç, 13- Buz Hokeyi, 14-Kano, 15-Gelişmekte Olan Spor Dalları.

Spor Genel Müdürlüğü’nün kayıtlarına göre, lisanslı kadın sporcu sayısı, toplam Lisanslı Sporcu sayısının % 33’ünü oluşturmaktadır. Buna göre; Türkiye’de her 3 sporcudan yalnızca 1’i kadındır.

Türkiye’de lisanslı faal kadın sporcu sayısının erkeklerden daha fazla olduğu yalnızca beş spor dalı bulunmaktadır. Bunlar; Cimnastik, Halk [Oyunları](#), Buz Pateni, Voleybol ve Danstr.

Gençlik ve Spor Bakanlığı’na bağlı Spor Genel Müdürlüğü’nün verilerine göre, lisanslı kadın sporcu sayıları istenilen düzeyde değildir. Gerek bireysel gerekse takım sporlarında, kadınlar arzu ettikleri her dalda spor yapabilmelidir. Bu durum; o kişinin kendi özgür iradesi, beğenisi ve arzusuyla ilgili olmalıdır. Bireysel veya takım halinde yapılan tüm sporlar evrensel ve herkese aittir. Kadın sporcuların sayılarının artırılması ve sporda cinsiyet açısından fırsat eşitliği yaratılması için, toplumumuza spor kültürünün kazandırılması ve sporun geniş kitlelere yayılması sağlanmalıdır. Devlet, spor yapmak isteyen vatandaşlarına tüm olanaklarını sağlamalı, sağlıklı nesillerin yetişmesi için onları desteklemeli ve sporda cinsiyet açısından fırsat eşitliği yaratmalıdır. Toplumsal cinsiyet duyarlılığını içerisinde barındıran çeşitli spor programları birçok ülkede başarılı sonuçlanmakta ve yapılan bilimsel araştırmalarda spora katılımın kızlar üzerindeki olumlu etkilerini ortaya çıkarmaktadır. Kadınların spor yapmalarını teşvik edilmeli ve kadın sporcu sayıları erkek sporcularla eşitlene kadar pozitif ayrımcılık yapılmalıdır. Kadın sporunun erkek sporuna paralel bir şekilde gelişiminin sağlanması için sporu temel eğitimin vazgeçilmez bir parçası haline getirmek, spor yapmanın temel bir hak olduğunu vurgulamak gerekmektedir. En önemlisi de erkekler için yapılan her türlü spor aktivitesi, organizasyonu ve yatırımı kadınlar için de gerçekleştirilmelidir.

KAYNAKÇA

- ANKER, R. (1997) : “Theories of Occupational Segregation by Sex: An Overview”, *International Labour Review*, Vol. 136 (1997), No.3 (Autumn): 315-339.
- ASLANTEPE, G. (2006) : “Kadın İstihdam Zirvesi”, TISK, İstanbul.
- ÇOLAK, Ö. FARUK, KILIÇ CEM, (2001), *Yeni Sanayileşen Bölgelerde Kadın İşgücü Arzı: Şanlıurfa Örneği, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu, Ankara.*
- DEMİRBİLEK, S., (2007) : “Cinsiyet Ayrımcılığının Sosyolojik Açından İncelenmesi”, *Finans Politik & Ekonomik Yorumlar*, Cilt. 44, Sayı 511: 12-27.
- ECEVİT, Y. (1995): “Kentsel Üretim Sürecinde Kadın Emeginin Konumu Ve Değişen Biçimleri”, İletişim Yayınları, İstanbul: 105-117
- İŞİĞİÇOK, Ö., ve ark. (2002): TISK. Çağdaş Sanayi Merkezlerinde Kadın İşgücünün Konumu: Bursa Örneği □ TISK Yayın No: 219, Ankara (2002) (Aytaç, S., M. Sevüktekin, Ö. İşığıçok, N. Bayram ve S. Yıldız, Kadir Yasin Eryiğit)
- KOCA, C. and ASLAN, (2010), Kız Çocukları ve Futbol: Toplumsal Cinsiyet Yaklaşımı, TFF-FGD Futbol Eğitim Yayınları, Ağustos, 2010, İstanbul.
- KOCA, C., & BULGU, N. (2005). Spor ve toplumsal cinsiyet: Genel bir bakış. *Toplum ve Bilim Dergisi*, 103, 163-184.
- MARDİN, N. B. (2000) : “Sağlık Sektöründe Kadın”, T.C. Başbakanlık, Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü Yayınları.
- ORTA, L. (2011) “Haydi Kızlar Futbola”, *Herkes İçin Futbol Dergisi*, Nisan 2011, s.10
- SAYLAN, T. (2006) : “Kadın Eğitimi ve Sosyal Dışlanma”, *Kadın İstihdam Zirvesi*”, TISK, İstanbul.
- ŞAHİN, F. (2003) : “Dünyada Kadın Konferansları ve Yansımaları”, Yüksek Lisans Tezi, Ankara.
- TUNÇSİPER, B. ve SÜREKÇİ, D. (2004) : “Çalışma hayatında Kadın İşgücünün Ekonomik bir Analizi”, *Kadın Çalışmalarında Disiplinlerarası Buluşma Sempozyumu*, Yeditepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, 1-4 Mart 2004, İstanbul: 95-102.
- Forumdaş, <http://www.forumdas.net/cumhuriyet-tarihi/turkiyede-kadin-haklarinin-tarihsel-gelisimi-32018/>, (Erişim Tarihi: 16 Temmuz 2018)
- Spor Genel Müdürlüğü, <http://sgm.gsb.gov.tr/> (Erişim Tarihi:8 Mart 2018)
- TÜİK.a, <http://www.tuik.gov.tr/PreHaberBultenleri.do?id=21869>, Aile Yapısı Araştırması, Ankara. (erişim tarihi: 16.07.2018)
- TÜİK.b, <http://www.tuik.gov.tr/PreHaberBultenleri.do?id=27587>, Nüfus Kayıt Sistemi Sonuçları, Ankara. (erişim tarihi: 16.07.2018)